

[Levinson.]

nærmere overvejes i et Udvalg, som jeg senere vil foreslaa Tinget at nedsætte, og at det undersøges, om den foreslaaede Sikkerhed ikke dels kan udvides til at omfatte noget mere end de foreslaaede 3 Maaneder, og om det ikke ogsaa vil være rigtigt at give Medhjælperlovens § 9 en Tilføjelse, der fastslaar, at det er Husbondens Pligt at udbetale Lønnen til de i § 9 fastsatte Terminer. I den nugældende Medhjælperlovs § 9 staar der nemlig kun, at Medhjælperen kan kræve sin Løn udbetalt, det vil sige, at det er Medhjælperen, der skal rejse Kravet om at faa Lønnen udbetalt. Det vilde være mere rimeligt, ikke mindst under de nuværende Forhold, at Loven fastslog, at det er Husbonden, der ved hver Maanedes Udløb, overensstemmende med Reglerne i § 9, skal udbetale Lønnen, og at denne Udbetaling altsaa skal finde Sted uden noget egentligt Paakrav fra Medhjælperens Side.

Endelig maa jeg pege paa, at det for de fleste Medhjælperer vil være meget vanskeligt og nogenlunde umuligt at faa deres Fordring paa fortjent Arbejds løn gjort effektiv der, hvor Husbonden erklærer sig ude af Stand til at betale. Betingelsen herfor er jo nemlig, at Medhjælperen om fornødent kan udtage en Konkursbegæring paa den Husbond, der ikke paa anden Vis kan skaffe Pengene. Men det at udtage en Konkursbegæring er ensbetydende med, at der skal deponeres et Beløb paa 300—500 Kr., og den Medhjælper, der har Penge til gode, er i Regelen blottet for Kontanter.

Selv om dette Forhold henhører under Konkursloven, spiller det en mægtig Rolle i denne Forbindelse. Jeg kan ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa de store Vanskeligheder, der ogsaa her rejser sig for den fattige, naar han skal gøre sin Fordring effektiv. Landarbejderforbundet, der har mange Besværligheder med denne Side af Sagen, har gennem Aarene forsøgt at hjælpe paa denne Vanskelighed ved at deponere for de paagældende Medlemmer det fornødne Beløb til Konkursbegæringens Foretagelse. Saaledes er der naturligvis altid Vej frem, hvor der er Sammenhold og Samarbejde mellem Arbejderne; men det forandrer ikke, at Konkursloven i Praksis har de her paa-pæde Mangler.

Spørgsmaalet om Sikkerhed for fortjent Arbejds løn har i den sidste halve Snes Aar været meget aktuelt ude paa Landet. Ved den af Højkonjunkturerne skabte meget høje Prioritering af Landbrugsejendomme har Reglerne i Konkurslovens § 33 ofte vist sig ganske utilstrækkelige til at

sikre Landarbejderne den fortjente Løn, og Landbrugskrisen har naturligvis i ganske særlig Grad forstærket dette Forhold. Sidste Vinter indsamlede Landarbejderforbundet nogle Oplysninger om, i hvilket Omfang Landarbejdere, baade Medhjælperer og gifte Arbejdere, havde uerholdelig Løn til gode hos Arbejdsgiverne, og det viste sig, at det her drejede sig om meget store Beløb, hvilket fremgaar af, at blot i 25 af Landarbejderforbundets 600 Afdelinger havde 60 Arbejdere hos 30 Arbejdsgivere 9 422 Kr. til gode, som var uerholdelige, og som ikke kunde inddrives, da der paa Forhaand var taget, hvad der var af Kontanter og Værdier.

Det foreliggende Lovforslag er derfor særdeles aktuelt, og en Lovgivning paa dette Omraade er paakrævet. Men jeg vil gerne i denne Forbindelse tillade mig at henstille til den højtærede Justitsminister at tage Bestemmelsen i Konkurslovens § 33 om Sikkerhed for fortjent Arbejds løn op til nærmere Revision; thi i alt Fald for Arbejderne ved Landbruget er disse Bestemmelser utilstrækkelige, og Manglerne afhjælpes ikke ved det foreliggende Forslag. De afbødes for en Del af Landbrugets Arbejdere, men ogsaa kun for en Del. Det foreliggende Forslag har nemlig kun Virkning for den ugifte Arbejder; men Spørgsmaalet om Sikkerhed for fortjent Løn for den gifte Arbejder er lige saa stort og lige saa brændende. For Fodermestre paa mindre Gaarde og for Roearbejderne f. Eks. gælder det ligesom for Medhjælperer, at de til Tider kan have ganske betydelige Summer til gode hos Arbejdsgiveren, indtil den endelige Afregning for Arbejdet har fundet Sted. Men ogsaa for det rent daglønnede Arbejde kan der oparbejdes ganske betydelige Tilgodehavender hos Arbejdsgiverne, og disse kan have svært ved at skaffe Pengene til Forfaldstid. Saa giver de Arbejderne et Forskud, paa hvilket de kan køre videre; men ogsaa her rammer det overmaade haardt i de paagældende Familier, naar vedkommende Arbejder, der ofte har maattet leve paa Kredit, saa paa et eller andet Tidspunkt staar i den Situation, at den fortjente, tilgodehavende Løn ikke kan udbetales, og der ikke er nogen Sikkerhed for denne Løn, fordi der intet er tilbage i Boet.

Særlig grelt virker det f. Eks. for Roearbejderne i sukkerroedyrkende Egne, hvor Sukkerroedyrkerne meget ofte har oparbejdet Sukkerroeafrøden og indleveret den paa Fabrikken. Saa skifter Ejendommen Bjer, inden Afregning har fundet Sted. Den nye Ejer indkasserer Betalingen fra Fabrik-